

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

H. SALOMONSON, H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS,
J. H. MEYER, A. J. MOLLINGER, W. F. E. VAN HASSELT, W. ATEN.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

16^e Jaargang.
No. 12.

Vrijdag
19 Dec. '13.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

BERICHT.

Het volgende nummer verschijnt 9 Januari.
Stukken voor dit nummer moeten vóór Dinsdag 6
Januari aan het adres der Redactie worden bezorgd.

Inhoud

Delftsch Studenten-Corps.

Comprenez, door W. F. E.

Gedachten en Gedichten.

Augustus-regen, door J. M.
Ontboezeming, door B. J. B.
Aan den heer Vanzomer.
Aan P. P. invitor.

Lezingen.

Lezing gehouden door de heer J. Gratama, B.I., over „Het Raam”, voor het Gezelschap „Practische Studie”, door T. N.

Ingezonden.

Oproep aan de Delftsche Studenten.

Feuilleton.

Fragment. Uit mijn dagboek, door M. F.

Technische Hoogeschool.

Correspondentie.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps

Comprenez,

Que j'avais, affrontant la haine et la colère.
Fait ma tâche, ici-bas,
Que je ne pouvais pas m'attendre à ce salaire,
Que je ne pouvais pas.

(VICTOR HUGO.)

Het is om u mijnheer W. M. G. en u zult het begrijpen, want u weet, wat u gedaan hebt, toen u tegen mij een aanval richtte, daar waar ik u niets in den weg had gelegd.

Het waren die „hinderpalen” in de eerste plaats, en dan verder.... maar laat ik u eerst mijne grondideeën uiteen zetten en dan, ja mijnheer W. M. G., dan zult u mij wel niet meer op een dergelijke wijze bejegenen.

U zult vermoed ik naar eten verlangen, wanneer u honger hebt, maar als de gelegenheid om die honger te bevredigen eenmaal daar is en u bent aan 't eten, dan zal uw eetlust gestadig afnemen en misschien zult u zelfs in het stadium komen, dat....

De eetlust is dus omgekeerd evenredig met de hoeveelheid ingenomen voedsel.

Zoo gaat 't nu ook met gemeenschapsgevoel en egoïsme; in een toestand waar de eischen van 't egoïsme de boven-
toon voeren zal men, die van het gemeenschapsgevoel willen bevredigen en omgekeerd.

Wil men dus eene duurzame oplossing, dan moet die voldoen aan iedere toestandverhouding, althans aan het gemiddelde.

En nu mijnheer W. M. G., zult u me toch moeten toe-
geven, dat uit een algemeen standpunt — geen hinderpalen

leggen, maar ze ook niet wegnemen — dit gemiddelde het meest nabij komt, afgezien van de vraag hoe de toestand-
verhouding bij ons persoonlijk is.

Immers willen we een plan voor meerderen ontwerpen, dan moeten we zorg dragen dat het zoo mogelijk allen zal bevredigen.

Zoo zeg ik dan ook niet dat de uitvoering van uwe ideeën onmogelijk is, maar het lijkt mij dat die zal zijn als een „doodgeboren kindje”.

W. F. E.

Gedachten en Gedichten.

Augustus-regen.

De donkre regenlucht, die elken dag bedekte
Het teere blauw der klare zomerlucht,
En waar gestaag de regen maar uit lekte,
Bij 't klagend steunen van het windgezucht;
Is eindelijk opgelost tot 'n witte wolkenlucht,
Waar tusschendoor zich zonnestrallen rekten
Om weer tot ons te reiken in hun vlucht
En weder blijde levensvreugd verwekken.

O, 'k voel mij zoo verlaten, vol verlangen,
Weemoedig als die glans verloren dag,
En 'k wacht maar tot mijn regenlucht zal klaren,
Tot mij omstraalt een grootsche liefdelach.

O — zal die grijze lucht voor immer hangen
En zal ik tot mijn sterven steeds zóó staren?

1912.

J. M.

Ontboezeming.

Vurige Liefde deed mijn hart ontbranden,
Hartstocht zette het in gloed,
En een zee van eind'loos minnen
Bruschte op bij mij van binnen
En verbreed' zich tot een gloed.

Altijd verder over hare liefdesbaren,
Zonder omzien, steeds maar voort
Sleurt zij, zonder dat ik rond durf kijken
Mij naar hare minnerijken
Waar een koninginne mij bekoort.

Heerlijk vind ik hare prachtgestalte,
Bekoorlijk is voor mij dat lieve kleine hoofd,
Waarin twee helder zachte oogen
Mij tot in mijn harte hebben diép bewogen
En voor eeuwig heb ik liefde haar beloofd.

Haar nu min ik met een liefde,
Die ik steeds, ja, steeds meer voed;
Oh, mocht zij slechts ééne stonde mij gedenken,
Mij dan ook een weinig wederliefde schenken,
Zoo weldadig voor mijn naar liefde dorstend hart.

B. J. B.

Aan den heer Vanzomer.

Vanzomer zingt nu eens in 't Duitsch
Dat klinkt zoo wonderschoon
't Zijn nu geen lichte stukjes meer;
't Is nu een sombre toon.

Hij zingt van Sorgen, schwere Not
Van Unglück, Grab en Tod
En weent zijn beide wangen nat
En bei zijn oogen rood.

In 't Hollandsch zingt Vanzomer niet;
Die taal is ongeschikt;
Zij klinkt in de ooren van de min
Zoo ruw en ongelikt.

Nederlander
(naar P. P.)

Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.

Aan P. P. invitor.

Ge laat op H. B. S. misschien wel wat van Rijnvis Feith,
Dus is elk stuk met Grab en Tob overdreven sentimentaliteit.

Doch lees eens wat meer van wat Hollandsche dichters
gemaakt!

Bij elk gedicht in vreemde taal,
Gilt gij voor d'evenveelste maal.
Oh, onze reine, wee, wee!
Houd stil, ge zijt toch lid van 't A. N. V.

Lezingen.

Lezing gehouden door de heer J. GRATAMA, B. I.
over „HET RAAM”,
voor het Gezelschap „Practische Studie.”

Verleden Dinsdag hield de heer Gratama deze, door een frissche moderne geest bezielde voordracht, welke zeker een steentje toe bijgedragen heeft om ons wat critischer te leeren zien. Spreker begon te betoogen dat er over de kunst wel degelijk te praten viel en dat men aan de wetten der harmonie wel degelijk houvast had, hetgeen hij ons bij ieder lichtbeeld trachtte te bewijzen. Telkens wees hij aan waarom dit en waarom dat niet mooi kon zijn in de architectuur die hij ons vertoonde. Wat deed spreker klaar uitkomen, dat een oud stijlgebouw veranderd, (door raamvergrotingen b.v.) om aan moderne eischen te voldoen, nooit werkelijk mooi kan zijn, en dat het onbegonnen werk is om een modern huis zoo te maken dat het in stijl zou blijven met

Feuilleton.

Fragment.

Uit mijn dagboek.

9 Dec.

't Is avond.

Ik zit bij den haard, en mijmer. Alles in de kamer in het mysterieuze licht van een schemerlamp. Ik hou van dat zachte, rustige licht. Het vuur in den haard vlamt lustig: speels kronkelen de vlammen, zich rekkend puntig, smal... Ze dansen in springende dartelheid, van blok tot blok met knetterend vonkengespetter.

Herinnering van een lachend verleden komt over me —; vaag, onbewust is het weer gaan leven voor mijn geest —. Ik denk aan haar, aan den tijd dat zij vulden mijn leven, dat ik haar altijd rondom mij had, — haar frissche, jonge naturen — mijn meisjes alle drie, omdat ik haar allen heb liefgehad, met krachtige, jonge liefde.

een werkelijk oud gebouw. Laten we ons toch niet in de afgedragen kleeren der oude tijden steken, al mogen we wel toonen, dat we ze bezeten hebben. Een architect zal nooit tot dergelijke stijlvervormingen kunnen komen als hij werkelijk de geest die uit die stijl spreekt, begrijpt, hij zal dan inzien, dat de oude tijdgeest voorbij is en niet meer kan herleven. Al de stijlverkrachtingen uit de vorige eeuw zijn geschied door menschen die blijk hebben gegeven wel de oude vormleer te hebben gekend, doch niet het wezen der stijl.

Het idee van het huis is beschutting, zei de heer Gratama, dus afsluiting van buiten, daarentegen geven de ramen weer het contact met de natuur.

Dit is natuurlijk een dualisme in het huis, en daarom kan een kamer met groote spiegelruiten niet dat gezellige geven van een kamer met kleine ramen van glas in lood. Ook bovenlicht concludeert spreker moet dus ongezellig zijn daar er dan in het dak dat ons het meest het idee van beschutting geeft, gaten zijn gemaakt. Het karakter van een kamer wordt voornamelijk door de ramen, als zijnde de lichtbronnen, beheerscht vandaar dat op hun verhouding zeer gelet moet worden. Het raam is natuurlijk in ieder stijl tijdperk harmonisch met het gebouw geweest en wees meestal de overspanning ervan aan. Een groote rol speelt bij de raam-construktie de onder-verdeeling.

Slechts een raam dat uit ruitjes bestaat kan een sterk sprekende architraaf versiering velen daar ander het egale zwarte raamvlak de versiering zou doodslaan (zie b.v. raam uit den tijd van Frans I).

Logisch is dus dat enkele moderne architecten nooit veel versiering om spiegelruiten brengen maar ze door groote muurvlakken scheiden. Na de beteekenis van de gekleurde ramen in de Gothische kerken verklaard te hebben, besprak de heer Gratama, nog steeds aan de hand van lichtbeelden, eenige moderne villa's en deed zich daarbij als een bewonderaar van architecten als Berlage, Staal en de Bazel keunen. Met een hartelijk applaus werd de eerlijk critische spreker voor zijne leerzame voordracht bedankt.

Delft, 10 Dec.

T. N.

Ingezonden.

Oproep aan de Delftsche Studenten.

Toen onze afdeeling van de Maatschappij tot bevordering der Toonkunst den 28^{en} November l.l. hare uitvoering gaf, had ons Bestuur het voorrecht onder zijn gasten twee bestuursleden te tellen van uwe muziekvereniging „Apollo” wier tegenwoordigheid door ons steeds op hoogen prijs wordt gesteld.

Naar aanleiding van een gesprek met beide heeren, en ook in verband met hetgeen ik, als voorzitter der afdeeling, in de pauze gezegd heb, zij het mij vergund, hierop in uw Weekblad terug te komen en het volgende onder uwe aandacht te brengen.

Onder de studeerende jongelieden zijn er ongetwijfeld velen, die muzikaal zeer goed zijn aangelegd en aan wier ontwikkeling in deze richting, reeds de noodige zorg is besteed. Het bewijs daarvoor vindt men in de uitmuntend

Olga, met je groote märchenoogen, zoo zacht... en je goudblonde haar, je was zoo teer, zoo fijn; alles aan je was als uit een sprookje, zoo etherisch....

Lucienne, spontaan-hartelijk, gevend je blijde zonnige ziel geheel... aanhalig in jeugdigen overmoed, zooals je soms in dolle buien flirtte.

En Lus, klein kindje vol levensblijheid, je mooie meisjeskopje omlijst door donkere lokken, met om je mond een een zachten glimlach, als we samen zaten en ik jou handje in de mijne hield... klein, zonnig kindje, onwetend van het groote leven.

Ik heb je alle drie liefgehad, mijn meisjes....

Het vuur in den haard is bijna uitgedoofd — ik zal er een paar houtblokken nog opleggen, want er moet zijn een behagelijke warmte om mij heen.

Ik ben alleen, en toch niet eenzaam, want rond mij zijn vele gedachten, mij omringend met een sfeer van heimelijk genot — toovering van liefelijke beelden.

Ik hou van meisjes, — vluchtige, etherische wezentjes, zwevend in een waas van subtiliteit... geur van bloemen... klanken, van verre, melodieuze muziek....

voorbereide en welgeslaagde concerten, die „Apollo” geregeld geeft, en welke — meenen wij — niet achterstaan bij die van vroeger jaren; het succes toont aan, dat deze Vereeniging haar welverdienden roem uitstekend handhaaft.

Indien het instrumentale gedeelte dus niet verwaarloosd wordt, zoo gaarne zou men hetzelfde willen getuigen van het vokale gedeelte der heerlijke Toonkunst. Maakt men een vergelijking met het buitenland, dan kan deze — helaas! — niet anders uitvallen dan ten nadeele van onze Nederlandsche jeugd, die zich overigens op elke ander gebied gerust kan meten met die van over de grenzen. Doch het moet geconstateerd: in Duitschland, Zwitserland, Zweden, enz., enz., wordt door de studenten *gezongen*, en hier te lande niet.

En toch zijn er onder de honderden studenten alhier zeer veel goede stemmen, die men duidelijk waarneemt zelfs bij een Kroegjool of nachtelijke terugtocht van „de Phoenix” naar huis, dus in onbewaakte oogenblikken, waarin men vooral niet zijn best doet om „'t nu eens mooi te doen”.

Op de vraag, waarom de studenten den zang niet meer beoefenen, hoort men gewoonlijk hunnerzijds het leuke antwoord: Wij houden wel van zingen, maar onze muziek is van lichter allooi; wij zingen liefst — waarom 't woord niet genoemd? — „moppen”.

„Uitstekend, mijne heeren, wie zou dit laken? Hebben wij dan ook niet meegedaan, dat het zoo daverde, vooral wanneer er enkelen onder waren, die werkelijk pittig, soms ondeugend, maar niet zoo walgelijk zouteloos waren, als de overgrootte meerderheid der „moppen?” En als we oprecht zijn, denken we dan somtijds nog niet met weemoed aan dien tijd, toen het in ons bruiste en we op min of meer welluidende wijze uiting gaven aan onze jeugdgevoelens?

Doch . . . die periode is gauw afgesloten, ook voor u, en — vive la joie! . . . maar het eene sluit het andere niet uit. Hoort men dan, voorbij uwe kamers gaande, geen schoone sonaten spelen? Maakt uwe Vereeniging „Apollo” geen ernstige muziek? Worden daar Beethoven, Haydn, Mozart, Mendelssohn, Wagner en zooveel andere grootmeesters der Kunst van het programma geweerd? Immers neen! Men ziet het hare leden aan, met hoeveel liefde zij de onsterfelijke werken dezer corypheën vertolken.

Moet dan de zang maar overgelaten worden aan de ouderen, die hun „wilde haren” al kwijt zijn? Juist het tegengestelde is waar! uwe frissche, jonge stemmen hebben wij noodig: een oudere zal evengoed of beter dan u een instrument bespelen; . . . beter zingen zal hij zeker niet; ten minste, als men niet uitsluitend op de techniek dier Kunst let.

Waar het zingen hier te lande, zelfs al in de hoogste klassen der Uitgebreid Lagere School verwaarloosd wordt; waar op de overladen programma's der Hoogere Burgerschool en het Gymnasium — overvloeiende van allerlei nuttige kundigheden — zelfs niet het meest bescheiden plaatsje wordt ingeruimd voor den zang, daar ontwent men aan het zingen, vooral in plaatsen waar geen goede zangschool bestaat.

Onder het volk bestaat wel liefde voor den zang — dit blijkt uit de talrijke zangvereenigingen met haar overgroot aantal leden en haar overvolle zalen bij een uitvoering . . . maar verreweg de meesten dezer zangers staan niet hoog genoeg om de gedachten te doorgronden, die de grootsten onder de grooten in hunne werken hebben neergelegd.

Ik hou niet van meisjes, plomp en zwaar, zonder gratie, smakeloos in kleding. — Ik ben yeeleischend.

Ik hou van meisjes, mooi en slank, met knappe gezichtjes, met zacht krullend haar, met kleine lieve handjes . . . gaande op vlugge, zwevende trippelvoetjes — ik hou van meisjes met rozige mondjes en mooie lachende oogen . . .

Nu is het vuur in den haard geheel uitgedoofd. 't Wordt koud, en ongezellig.

10 Dec.

Er is iets anders gekomen in mijn leven, iets nieuws . . .

Ik weet zelf niet hoe het gekomen is; 't was alles zoo vreemd. Ik had nooit gedacht dat ik nog verliefd kon worden — ik word oud: ik word veel te onpoëtisch, te practisch — en liefde is onpractisch — helaas! En toch! . . .

Maar neen! ik kan het niet gelooven, slechts een kleine flirtation . . . dat zal het zijn! Ik was immers destijds een groote flirt — misschien . . . misschien ben ik het nog!

Ik voel me weer jonger, veel onbezorgder, vervuld van een blij geluk. Is dat de liefde?

Neen, ik ben niet verliefd, ik ben heusch niet verliefd . . . Maar ik geloof, dat ik het zou kunnen worden . . .

Zullen dan de meesterwerken op dit gebied in uwe en onze kringen terzijde gelegd moeten worden? Zullen die voor onze kinderen ontoegankelijk zijn, omdat gij u er niet mee ingelaten hebt? Zal men, na eenige geslachten, nog eens ontdekken, dat er toondichters geweest zijn, die de Jahreszeiten, Paulus, les Béatitudes, Vita Nuova, of welk ander Oratorium of Symfonie hebben geschreven . . . die onder het stof begraven liggen? . . .

Nog is de tijd daar om dit gevaar af te wenden, maar dan is het ook dringend noodig om de hand aan den ploeg te slaan: Onze afdeeling biedt u de gelegenheid om, in de schoonste jaren uws levens, nader kennis te maken met het allerschoonste, dat uit een kunstenaarsziel is opgeweld. Gij kunt u daarmee vertrouwd maken door ze te beoefenen, te analyseeren en u alzoo een genot verzekeren, niet alleen voor het heden, maar ook voor uw latere leven; dan zult ge, in een grootere plaats, u kunnen aansluiten bij een dergelijke vereeniging, na hier de noodige routine te hebben opgedaan; of ge komt in een afgelegen plaatsje — waar velen uwer ook een deel van hun leven zullen gaan doorbrengen! — en ge neemt een herinnering mede aan den besten tijd van uw leven, die achter u ligt, kort nadat gij de T. H. S. hebt verlaten; en onwillekeurig slaat ge nu en dan uwe klavier-uittreksels nog eens op.

Hoe velen uwer, ware muzikliefhebbers, die in een onherbergzaam oord, ver van de beschaafde wereld, geen piano, viool of ander instrument kunnen meenemen; of er geen pianostemmer of de juist gesprongen snaren kunnen vinden!

Welnu, ge draagt een heerlijk instrument bij u, dat alleen even ontstemd raakt bij een ernstige verkoudheid en dat de natuur zelve weer in orde brengt: de menschelijke stem, ten slotte het schoonste van alle instrumenten, moet ge niet stelselmatig verwaarloozen.

Ten slotte nog iets, dat ik u niet wil verhehlen:

Zoo ik tot nu toe al gesproken heb van Uw belang, daar wensch ik er openhartig aan toe te voegen, dat ik tegelijker tijd ook preek voor mijn eigen parochie, d. i. voor de afdeeling, waarvan ik sinds vele jaren lid ben en die ik de eer heb te vertegenwoordigen. Door de onverschilligheid voor den zang hebben in de laatste jaren vele jonge menschen, ook niet-studenten, verzuimd zich bij ons aan te sluiten. Wij hebben dus dringend steun noodig en vooral steun van ontwikkelde jongelieden, op wier medewerking we stellig rekenen, om onze afdeeling te brengen tot grooter bloei en de uitvoeringen tot hooger peil dan dat, waarop we ons nu slechts met zeer veel moeite kunnen handhaven.

Ge ziet, dat ik open kaart speel en onze belangen evengoed naar voren breng als de uwe; die kunnen samengaan en elkaar prachtig aanvullen.

Naast werkende leden onzer Zangvereeniging, hebben we ook niet-werkende leden der afdeeling, die op hunne wijze de toonkunst kunnen dienen en voor hun lidmaatschap het recht verkrijgen *alle* uitvoeringen bij te wonen die de M. t. b. der Toonkunst in het geheele land geeft, waarvoor Delft al bijzonder gunstig gelegen is. Hoewel het vereenigingsjaar met 1 September begonnen is, stel ik u voor *thans* lid te worden tegen een verminderde contributie, die de afdeeling den nieuwen leden wil toestaan.

A. L. HONDIUS,

Voorzitter van de Delftsche Afd.
der Maatsch. t. bev. der Toonkunst.

Ze is een meisje van mijn dansclub; klein, mooi kindje, met bruin krullend haar en donkere oogen.

Ik voel me zoo luchtig, zoo vroolijk, zoo overmoedig gestemd.

. . . Ik herinner me hoe zij me aanzag . . . haar oogen schitterend in de mijne, hoe ik toen mijn hoofd heel ver voorover boog en heel even haar zachte lokken raakte . . . heel even maar . . . en hoe zij lachte toen.

11 Dec.

Mij dagboek is mijn vertrouwde, daarom schrijf ik hierin alles neer. Maar niemand zal ik 't vertellen — niemand zal het ooit mogen weten, behalve wij beiden. Het is een geheim tusschen haar en mij; een geheim dat zij gelezen heeft in mijn oogen, dat ze gevoeld heeft in den druk van mijn hand . . .

Maar iemand buiten ons zal het nooit kunnen weten, dat er iets anders gekomen is in mijn leven, iets nieuws . . . Christie! . . .

M. F.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 18 December 1913, is aan J. L. M. van der Horn van den Bos op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de analytische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft en is voor het tijdvak van 16 December 1913 tot en met 31 Augustus 1914 benoemd tot assistent voor de analytische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft W. H. Jagerink.

Correspondentie.

Haroen-al-Raschid. Uw stuk ligt ter uwer beschikking. De redactie meende beter te doen het stuk niet op te nemen.

Agenda.

DEN HAAG.

- Zaterdag 20 December. Geb. voor. K. en W.: Eerste volksconcert door het Residentie-orkest, onder leiding van mr. J. A. H. baron Van Zuylen van Nyevelt; 8 uur.
Geb. van die Haghespelers: Gezelschap Verkade: „Hedda Gabler”; 8¼ uur.
- Zondag 21 December. Geb. voor K. en W.: Gezelschap Royaards: „Mijlpalen”; 8 uur.
Geb. voor K. en W.: Eerste buitengewoon middagconcert van het Residentie-orkest, onder leiding van mr. Henri Viotta; solist Ludwig Wüllner; 2 uur.
Diligentia: „Joseph in Dothan”, treurspel van J. v. d. Vondel, voor te dragen door Anton Verheijen; 2½ uur.
- Maandag 22 December. Diligentia: Yvette Guilbert, met medewerking van Louis Fleury, fluit, en Daniel Geisler, piano; 8 uur.
Remonstrantsche Kerk: Amsterdamsch A Capella-koor, met medewerking van mevr. A. Noordewier—Reddingius; 8 uur.
- Dinsdag 23 December. Diligentia: Liederavond Julia Culp, begel.: Coenraad V. Bos; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

DELFTSCHE Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners.

Levering van Schotels.

Dagelijks verkrijgbaar de bekende NASSI GORENG.

Aanbevelend,
Oude Delft 120. **Chr. F. RÜTER.**

GELEGENHEIDS-AANBIEDING

ruim 60% beneden de waarde!

Wij legden beslag op de productie van een drietal groote Sigarenfabrieken en kunnen thans deze prima kwaliteiten Sigaren voor onderstaande zeer gereduceerde prijzen aanbieden.

Pl.m. 400.000 Modjo's,

BESLIST LEKKERE en MOOIE DOFFE SIGAAR;

gewone prijs f 19.— per Mille,

THANS SLECHTS f 14.75 per Mille.

Deze Sigaren zullen spoedig uitverkocht zijn, daarom is direct bestellen gewenscht.

Wij leveren 500 stuks als proef voor f 8.—.

Pl.m. 200.000 hoogfijne 3 cts Sigaren.

Merken: „DIAMANT”, „SELECTO”, „NED. BANK”, „LABOR” en andere;

gewone prijs f 23.— en f 24.— per Mille,

THANS SLECHTS f 17.75 PER MILLE.

500 stuks als proef f 10.—.

Een partij duurdere merken,

als: „GOETHE”, „NAPOLEON”, „FANCY”, „BISMARCK”, enz. enz.,

de beste 4 en 5 cts. Sigaren,

leveren wij gesorteerd bij 300 stuks à f 6.—.

Bepaalde aangegeven merken à f 7.— per 300 stuks.

Verder een zeer groote partij

Prima Prima, 2 cts Sigaar,

w.o. „KOSMOS”, „VORSTENLANDEN”,

„PARLEMENT”, „IRIS”,

van f 16.— per Mille,

THANS SLECHTS f 12.50 PER MILLE.

Conditie vast en bindend. - Proefzendingen van 500 stuks franco.

Bij 2 Mille in eens van een of meer soorten franco. Eerste zending postw. vooraf, tweede op 1 maand credit.

VAN DER ZWAAG & Co., Sigarengrossiers en Exporteurs.

MARNIXSTRAAT 212 — AMSTERDAM.